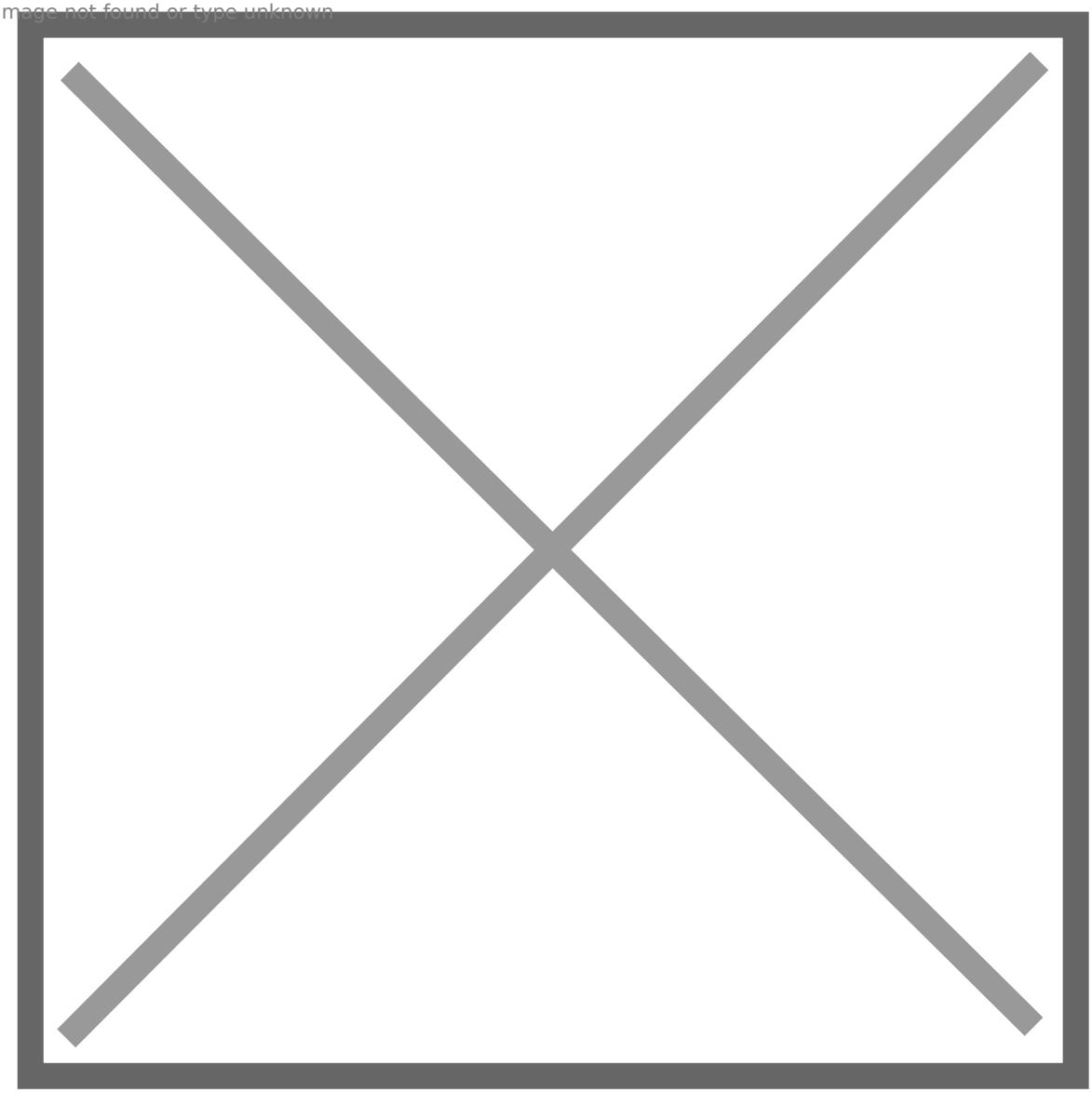
19 Δεκεμβρίου 2020

Όσιος Αμβρόσιος: Το όνειρο της αρχόντισσας για ποιους κάλεσε ο Χριστός κοντά Του!

/ Θαυμαστές διηγήσεις

Image not found or type unknown

Ο όσιος Αμβρόσιος της Όπτινα (1812-1891).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Όταν ο στάρετς Αμβρόσιος απευθυνόταν στα πλήθη των Χριστιανών που σαν διψασμένα ελάφια ζητούσαν να ξεδιψάσουν κοντά του, άφηνε να βγαίνουν από το στόμα του τα ρείθρα της ουρανίου σοφίας.

«Πάτερ πώς πρέπει να ζούμε; Πώς θα επιτύχουμε την σωτηρία μας»; τον ερωτούσε ο λαός.

Κι εκείνος σαν τον Βαπτιστή Ιωάννη απαντούσε: «Να ζούμε χωρίς να απελπιζώμεθα, χωρίς να κατακρίνουμε, χωρίς να πικραίνουμε κανέναν και όλους να τους τιμούμε».

«Πάτερ» έλεγε κάποιος, «είναι δυνατόν να ζούμε μέσα στον κόσμο και να

σωθούμε»; «Βεβαίως, μπορούμε», απαντούσε, «εάν δεν ζούμε με το τραλαλά, αλλά με την ησυχία και την ταπείνωσι».

Άλλες φορές η απάντησις στις ερωτήσεις αυτού του είδους ήταν: «Πρέπει να ζούμε με ευθύτητα, χωρίς υποκρισίες και φαρισαϊσμούς».

«Να ομοιάζη η πορεία της ζωής μας με την πορεία της ρόδας. Στην ρόδα ένα σημείο εγγίζει στην γη και το υπόλοιπο μέρος της βρίσκεται ανυψωμένο. Έτσι ας συμβαίνη και στην ζωή μας, και όχι να βυθιζώμεθα ολοσχερώς στα γήινα».

«Πρέπει να θεωρούμε τον εαυτό μας χειρότερον απ' όλους».

Ιδιαίτερα επέμενε στην απόκτησι ταπεινού φρονήματος. Σαν βοσκός λογικών προβάτων που ήταν, έψαλλε συχνά με την ποιμενική του φλογέρα τα εγκώμια της ταπεινοφροσύνης. Με παροιμίες, με πατερικά ρητά, με διαφόρων ειδών ιστορίες, με τρόπο ήπιο, με ύφος ελεγκτικό, «πολυμερώς και πολυτρόπως» ωδηγούσε το ποίμνιό του στον δρόμο της ταπεινώσεως.

– Χωρίς την ταπείνωσι, έλεγε, δεν σώζεται ο άνθρωπος. Αν πιστεύσουμε πως από δική μας αξία σωζόμεθα, έχουμε απατηθή.
Θα σας αναφέρω ένα διδακτικό περιστατικό.
Μία επιφανής αρχόντισσα, αρκετά ευσεβής αλλά όχι και αρκετά ταπεινή, καθώς κοιμόταν είδε ένα συγκλονιστικό όνειρο: Πάνω σε ένδοξο θρόνο ο δίκαιος Κριτής! Και απέναντί του πλήθη λαού, μεταξύ των οποίων και η ιδία.

Ο Χριστός ετοιμαζόταν να καλέση πλησίον του τους εκλεκτούς. Εκείνη που βασιζόταν στις αρετές της και στις καλωσύνες της περίμενε μεγάλες τιμές, αλλά έπεσε έξω στην πρόβλεψί της.
Κάποια ταπεινή χωριατοπούλα εκρίθη άξια για την πρώτη θέσι.

Δεύτερος ήταν ένας φτωχός χωρικός που φορούσε μάλιστα και τσαρούχια.

Ακολούθησαν στην σειρά πλήθη απλοϊκών ανθρώπων.

Σε μια στιγμή ο Κύριος έπαυσε να προσκαλή άλλους.

Εκείνη επάνω στην απελπισία της απεφάσισε να τον πλησιάση και να του υπενθυμίση τα καλά που είχε χάνει. Ο Χριστός όμως απέστρεψε εντελώς το πρόσωπο του απ' αυτήν.

Εξουθενωμένη πλέον, «κάλαμος συντετριμμένος», έπεσε στο έδαφος, έκλαψε και ανεγνώρισε ταπεινά πως πράγματι δεν της άξιζε η ουράνιος βασιλεία.

Να, αγαπητοί μου -εδώ δυνάμωσε την φωνή του ο στάρετς- το ταπεινό φρόνημα!

Έτσι πρέπει να σκεπτώμεθα όλοι.

Όταν ξύπνησε από το όνειρο η αρχόντισσα, δεν τόλμησε πια να φιλοξενήση υπερήφανες ιδέες στην ψυχή της.

Της έδωσε ο Θεός με το όνειρο αυτό ένα αξέχαστο μάθημα.

– Μα, πάτερ, ερώτησε κάποιος, τόσο πολύ επικίνδυνη είναι η υπερηφάνεια;
– Παιδί μου, του απήντησε, φρόντισε να περιτυλίξης τον εαυτό σου με την ταπείνωσι, και τότε δεν έχεις να φοβηθής τίποτε, έστω και αν ο ουρανός πέση επάνω στην γη. Τα λόγια αυτά του στάρετς μας δείχνουν πόσο καλά κατείχε τα πατερικά κείμενα.

Να τι γράφει σχετικώς ο Αββάς Ισαάκ: «Εάν κολληθή ο ουρανός τη γη, ο ταπεινόφρων ου θροείται» (Λόγος 81ος). Ο ποιμενικός του αυλός απέδιδε πιστά τις μελωδίες των μεγάλων διδασκάλων της Εκκλησίας.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Όσιος Αμβρόσιος της Όπτινα», των εκδόσεων της Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής.